SPORTUL magazin

Sportivi sub cupola Academiei

Acad. Alexandru Rosetti își destăinuie pasiunile turistice: „Muntele — duhovnicul și îndrumătorul meu"

Savant în universul lingvisticii și unanim prețuit în literatură, la catedra Universității din București, cu multiple și active prezențe în contactele internaționale ale specialiștilor, academicianul Alexandru Rosetti se bucură de o prestigioasă notorietate în cultura universală.

La o vîrstă la care investițiile de-o viață îi asigură dreptul tihnei, amfitrionul nostru nu pare, totuși, de fel dispus să depună armele.

— Dimpotrivă, mișcarea rămîne privilegiul vieții mele, supremul prerogativ al unei existențe fizice și spirituale, și atît timp cît respir și gîndesc, se cuvine să și acționez, considerînd exercițiul fizic ca făcînd parte integrantă din ceea ce înțeleg prin viața mea.

— Apropiații dv. susțin că sînteți un turist montan dintre cei mai convinși și statornici față de o pasiune ce-și are începuturile încă din copilărie...

— De bine ce mi-am petrecut copilăria în Cîmpulungul Muscelului, mi-am plimbat privirea și imaginația pe crestele colinelor și pe un cer despre care mă tot minunam — cu fantezia de investigare inerentă copilului — cum de nu-l zgîrie acele vîrfuri. Și pentru a desluși mai bine realitatea, m-am trezit urcînd coastele care străjuiesc orașul, ca și cînd aș fi intrat în curtea vecinului de ulucă. Astfel am învățat eu abecedarul urcușului și m-am înfruptat din voluptatea bucuriei de-a urca, de-a privi, de-a simți, de-a cunoaște — ne spune amfitrionul nostru, luminîndu-și povestirea cu un surîs care-l păstrează mereu tînăr, de parcă neaua vîrstei n-ar fi așezat aproape trei sferturi dintr-un veac pe actul său de naștere.

NU SÎNT MIZANTROP

— Așadar, — reia interlocutorul nostru povestirea — am pușcat să ure dealurile și m-am pomenit apoi pe munți. E mai mult decît o delectare. E, totodată, o școală, o cură de sănătate și un spectacol, un măreț spectacol oferit vieții, omului. Un spectacol deopotrivă educativ și distractiv, care se adresează minții și sufletului, privirii și tuturor celorlalte facultăți cu care e înzestrat omul, cu care percepe și vibrează. N-a rămas drumeag de munte, potecă, n-a rămas vîrf pe care să nu fi ajuns în Carpații noștri și unde să nu fi revenit pentru a-mi reîmprospăta imaginea, pentru a trăi, în starea sufletească în care reveneam, întreaga măreție a peisajului.

— Acest turism montan l-ați practicat în excursii organizate, în grupuri sportive?

— De fel. Se cuvine să rețineți că ure de unul singur, numai de unul singur. Eu merg

Al. Rosetti
văzut de NEAGU RĂDULESCU

pentru mine însumi și pentru munte, pentru sănătatea mea și pentru marea, nestăvilita și superba delectare pe care mi-o oferă muntele. Unde oare, după o săptămînă de muncă în oraș, cu studenții sau cu cercetătorii, în bibliotecă sau aplecat peste masa mea de lucru, de umblet pe străzi în vuietul și în fumul orașului, unde oare aș putea avea liniștea deplină și privilegiul unei odihne active, decît acolo sus, în lumea muntelui? Cine oare mi-ar putea oferi privelișteа în culori mai atractivă și mai autentică, totodată, decît fantezia uimitoare a naturii? Și-apoi, unde poți admira mai liniștit, mai nesustras de nimeni și de nimic, mai dăruit, decît acolo, sus, în imensitatea neclintită a tăcerii? Nu sînt un mizantrop. Dimpotrivă. Trăiesc între oameni, conviețuiesc cu oamenii, particip și contribui la întreținerea unui proces social integral. Mă bucur de oameni. Dar am nevoie să fiu și eu însumi, să-mi aparțin. Nicăieri nu gîndesc mai profund, mai analitic, mai cuprinzător, decît acolo, sus, în splendoarea înălțimilor montane, pentru că la toate acele atribute ale muntelui se alătură și singurătatea mea.

ALTOIUL DE LA CHEIA

Acum mai bine de douăzeci de ani, ca rector al Universității din București, îngrijisem ca o casă de la Cheia, pe care savantul anatomist Fr. Rainer a testat-o așezămîntului universitar, să fie restaurată și gospodărită pentru a deveni accesibilă celor îndreptățiți. Ei bine, niciodată sectorul acela montan n-a cunoscut o mai mare afluență de profesori și studenți ca în acea perioadă. Oameni care nu urcaseră pînă atunci pe potecă de munte le-au aflat farmecul și, de aici, obiceiul care a dezvoltat apoi pasiunea. Era o mare satisfacție pentru mine, rectorul lor de atunci, profesorul studenților pe care-i reîntîlneam la început de săptămînă, cu fețele arse de soarele muntelui, cu voioșia scăpărătoare pe care „altoiul" urcușului le-o stîrnise, cu limpezimea în gîndire și cu o temperare, o domolire, parcă, a gesturilor, a mișcărilor, ordonată tot de locurile parcurse. Pot spune că a fost începutul unor deprinderi utile, care le-a disciplinat preferințele păstrate apoi tot restul vieții lor.

LOGODNA CU MUNTELE DĂINUIE PE VIAȚĂ

...Am încercat și eu dureri, ca orice om. Și cui mă puteam destăinui oare mai deplin decît muntelui, duhovnicul neclintit, bun și generos cu fiecare viețuitoare ce-i cere azil?

V-aș putea povesti peripețiile, episoade din ascensiunile mele de-o viață, dar ce interesează ele de bine ce nu sînt destinate vreunui palmares și nici de dragul lor n-am urcat pe munte, ci numai pentru ca, ajuns sus, să mă pot bucura de ceea ce năzuiam. Și atunci? La ce bun ne-am pierde timpul în loc să gîndim și să prețuim la ceea ce ne oferă muntele, marele prieten al omului din toate timpurile.

— Ați cunoscut satisfacția unor mari realizări intelectuale, încununate cu recunoașteri academice și universitare. V-am ruga să ne îngăduiți o ultimă întrebare — să-i spunem de sinteză — care...

— Vă întrerup, pentru că i-am intuit conținutul și vă răspund fără să mai formulați întrebarea: muntele, cu singurătatea lui, mi-a oferit cele mai depline satisfacții, cele mai strălucitoare galoane, pentru că, desprins de convențiile vieții sociale, ceea ce-mi oferă muntele îmi aparține deplin mie, ca un dar înalienabil adresat omului — omului pe care-l reprezint — omul fără stare civilă și atribute, cu recunoașteri solicitate sau numai dăruite, omului produs al naturii.

V. FIROIU

Duminicile unui nesportiv

JOACĂ

A fost de-ajuns o zi, una singură, săptămîna trecută, cînd soarele s-a desprins triumfător dintre norii denși, care, timp de patru luni, au năpustit asupra noastră binecuvîntatul lor belșug, pentru ca pe străzi să năvălească, în cete, copiii. Veseliii copii bucureșteni, ageri și gălăgioși, viteji de-o șchioapă, fugărind o minge, cățărîndu-se pe pomi și garduri, pindindu-se de după zidul caselor, înfruntîndu-se pe maidane sau pe caldarîmul destinat vehiculelor, de care se feresc cu istețimi de țipar, provocîndu-le nu o dată frisoane celor de la volan. Îi urmăresc adesea, oprindu-mă pe-o clipă, încîntat de prospețimea lor, fiindcă sînt și eu părinte și îmi place să evoc, nu fără un strop de melancolie, vîrsta de început pe care fetele mele au depășit-o. Îi urmăresc, fermecat la vederea acelor mărunte acumulatoare vii de neastîmpăr, vioiciune și fantezie, care inventează jocuri diverse, uluitoare prin bogăția lor imaginativă.

Se întîmplă însă uneori ca în jocurile acestea să apară violența omuleților pe cale de plămădire a umanității dintr-înșii. O violență, pe care o alimentează cîteodată pătrunderea în cinematografie, în televiziune, într-o anumită literatură a mitului violenței.

Trebuie să ne dea de gîndit infiltrarea lor în joaca, în divertismentul și imaginația copiilor. La vîrsta cînd se deprind acțiunile elementare ale viitorului om e periculos să inoculezi într-însul mirajul forței brute. Îl acreditează un tip special de filme, îl însinuează anumite romane polițiste, unde eroul folosește revolverul cu dezinvoltura cu care femeile noastre de la țară folosesc făcălețul. Poate de asta mi-e așa de simpatic fratele grăsun din Bonanza, *care nu face uz de fizicu-i herculean — niciciînd de pistol! — decît atunci cînd e atacat, nu însă pentru agresiune.*

În chiar ziua aceea de care vorbeam, cu orbitoare scînteieri de soare și adieri calde dinspre Dunăre, la un colț de stradă, am fost întîmpinat de niște copilandri, cu pistoale de jucărie în mînă, dar pocnind aidoma armelor adevărate. Nu m-au speriat pocnetele, ci lucirea de violență din ochii unuia dintre ei, care se închipuia eroul unei teribile aventuri singeroase și își simțea brațul prelungit prin arma atotputernică. E un sentiment din cale-afară de periculos, la vîrsta copilăriei, deoarece el te poate ispiti mai tîrziu să-ți uiți brațul și mîna, dar îndeosebi mintea și inima, cu care omul a făurit minunile ce-l înconjoară azi. Chiar și arma ce scoate foc pe șingura-i nară — focul menit să încălzească și să lumineze, nicidecum să stingă sau să cășuneze vreun neajuns plăpîndei plipiri a vieții!

Aflăm mereu că omenirea, tot mai înaintată în concepțiile sale morale, extinde protecția sa pînă și asupra sălbăticiunilor, apărîndu-le de braconaj și exterminare. Pe copii însă, în faza primului lor „sport" nevinovat, cine îi apără de cîteva influențe nocive, cine le abate imaginația aprinsă de la jocurile care pot da deprinderi nedorite, dacă nu noi, toți, părinți, dascăli și educatori, întreaga societate a celor maturi, preocupată de felul cum evoluează spre viitoarea civitate schimbul de mîine al colectivității noastre?

George SBÂRCEA

Războiul de 20 de ani

(Urmare din pag. 1)

țesătură de intrigi, adîncită conflictul Puma-Adidas, răbufnind acum, de curînd, într-un uriaș scandal.

★

În 1961, cînd Benfica cucerea prima sa „Cupă a campionilor europeni" la fotbal, Eusebio era fotografiat sărutînd o gheată Puma, dîndu-i astfel certificatul de instrument indispensabil în obținerea victoriei. Reclamă care nu deranja pe nimeni, „perla din Mozambic" fiind, după cum se știe, un fotbalist profesionist. Dar cînd, ceva mai tîrziu, revista de mare tiraj „*Der Spiegel*" acuza pe patronul Pumei că a oferit „*o importantă sumă de compensații*" decationistului Manfred Bock pentru a încălța pantofii roșii, situația s-a schimbat. Bock era atlet amator... S-a aflat apoi că și Armin Hary, sprinterul vest-german care și-a înscris numele pe lista recordmanilor mondiali la 100 m, trecuse de la Adidas la Puma, în 1960, tot pe bază stimulentelor pecuniare!

Lupta Puma — Adidas lua alte forme. Acum, lumea marilor campioni și recordmani se împarte în „zone de influență" ale celor două mari fabrici, iar agenții acestora aleargă neobosiți pentru acaparrarea de noi nume sonore. Iar trecerea dintr-o tabără într-alta se face, firește, în schimbul argumentelor în bani — așa cum avea să afle curînd întreaga opinie publică. Presa vest-germană nu și-a menajat conaționalii incluși în această afacere și „*Bild-Zeitung*" — ziar de senzație — descria, cu lux de amănunte, la timpul respectiv, evoluția conflictului.

Devenise notoriu faptul că fabricile de încălțăminte (în special Puma) dau bani pe sub mînă vedetelor sportului, chiar celor purtînd eticheta amatoare. Una din piețele cele mai solicitate, vast teren de acțiune, s-a dovedit a fi sportul american. Aci, în aria transoceanică, lupta a continuat cu o intensă cerbicie.

★

În joc a intrat și a doua generație de fabricanți, fiii celor doi Dassler. Creceuseră între timp, ca vîrstă și pricepere, atît Horst Dassler, băiatul lui Ady, cît și Armin Dassler, fiul lui Rudolf. Ei duc acum mai departe steagul concurenței tiatre cele două firme, în special în relațiile lor internaționale.

În primăvara anului trecut Puma primea una dintre cele mai grele lovituri. Punînd în joc toate influențele și prestigiul de care dispune, Adidas obținuse exclusivitatea vînzării produselor sale pe teritoriul Mexicului, inclusiv în satul olimpic, pe întreaga durată a celei de a XIX-a Olimpiade de vară. O strălucită mutare de șah a strategului Ady, pusă în practică de Horst, acesta ducînd o muncă neobosită pe lîngă organizatorii mexicani ai J. O.

Puma și-a pregătit cu grijă contraloviturile. În septembrie 1968 firma lui Rudolf Dassler creează senzație lansînd pe piața americană faimoșii pantofi de atletism cu 68 de cuie, cu care Lee Evans și John Carlos stabilesc recorduri mondiale. E drept, nerecunoscute apoi de forul internațional. „*A fost ideea mea*" declara Rudolf, și presa de peste Ocean face asupra subiectului un imens tapaj publicitar, onorat sau cu titlu gratuit.

A doua contralovitură ține mai mult de domeniul ilicitului. Armin Dassler reușește să introducă, printr-un subterfugiu, fabricate Puma chiar în satul olimpic. Mijlocul: o confuzie... Pe lăzile cu pantofi erau stampilate inițialele sale — A.D. — și cerberii de la intrare crezuseră că este vorba de Adidas! Drept consecință, la aflarea modului în care fusese păcălită administrația mexicană, este arestat reprezentantul american al Pumei, agentul comercial Art Simburg.

În presa occidentală au apărut ample relatări asupra modului în care fiul lui Rudolf Dassler încerca să capteze interesul campionilor. „*Sports Illustrated*" *afirmă că „...aproape tuturor atleților* (n. b. amatori!) *americani li s-au făcut oferte în bani pentru a purta pantofi Puma*". Revista americană anunță și „tariful" acestor tranzacții, în valoare de sute și chiar mii de dolari! E drept, nume nu se dau. Aureola campionilor olimpici de la Ciudad de Mexico trebuie, pentru moment, să rămînă intactă...

★

Cînd Jocurile se încheiau în capitala mexicană, o întrevedere importantă avea loc în apartamentul președintelui C.I.O., Avery Brundage. Interlocutorul celui mai fervent apărător al amatorismului era Horst Dassler, reprezentantul lui Adidas. Descriind mai tîrziu corespondenților de presă acest lung colocviu, Horst Dassler afirma că președintele fusese pus la curent cu toate amănuntele afacerii pantofilor. Banii plătiți campionilor olimpici, dedesubturile concesiunilor pe care le obțin fabricile de articole de sport, relațiile lor generale cu mișcarea olimpică — totul a fost discutat atunci.

Recomandarea lui Brundage: „*să nu mai fie acceptați la J.O pantofi purtînd semne distinctive ale fabricilor respective*" (n.b. la televiziunea în culori se disting foarte bine pantofii roșii ai Pumei de cei albaștri ai lui Adidas...).

Și hotărîrea I.A.A.F., cîteva luni mai tîrziu: „*la viitoarele competiții internaționale de atletism nu vor fi admiși decît pantofi complet albi*"!

★

Acest ultim amănunt, atît de mic în aparență, relativ la culoare, marcă, semne distinctive ale unor pantofi — are totuși consecințe enorme pentru o afacere în care sînt angrenate milioane.

Dovadă, reacția energică a fabricilor vizate. Într-un număr recent din ziarul vest-german „*Sport-Kurier*", un purtător de cuvînt al fabricii Adidas aduce un protest public față de hotărîrea forului suprem de atletism. „*Dacă există interdicție, ea să fie pentru toată lumea!*" se intitulează articolul și în el sînt expuse 12 puncte, prin care se pledează cauza pantofilor cu cuie. Sînt de reținut cîteva idei, dintre care, rezumînd, importantă ni se pare următoarea: *este cunoscut faptul că toate firmele de articole sportive, nu numai cele de încălțăminte, oferă bani marilor campioni pentru reclama produselor lor; să li se interzică și acestora — în special fabricilor de schi, foarte interesate în publicitate — să figureze cu numele lor de marcă în marile competiții sportive.* Apoi, ca încheiere, articolul citat transmite un avertisment: *dacă marii sportivi care folosesc produsele Adidas (60 la sută din elita mondială) și cele ale Pumei (25 la sută) vor fi constrînși să poarte pantofi de mai slabă calitate, unde vom ajunge cu marile performanțe?*

Evident, nu vom căuta să facem o analiză a acestei ultime ipoteze, deși ea n-ar fi lipsită de interes. Dar, mai interesant ni se pare, pentru moment, un alt amănunt: pentru prima oară, într-o luare de poziție, Adidas stă alături de Puma! În fața unui grav pericol, o alianță pare să fie căutată...

Războiul de 20 de ani al pantofilor cu cuie se apropie oare de sfîrșit?

Immer wieder ist es Eusebio der mit PUMA die Tore schießt.

Welchen PUMA-Schuh Sie auch wählen, alle sind zum Tore schießen da. wie z. B. der „King Eusebio" mit dem neuartigen, schußfördernden Vorderblatt. Oberleder aus feinstem Rindbox. PUMA Elasto-Kragen. PUMA Nylon-Formsohle mit präparierten und besonders rutschfesten Leder-Schraubstollen.

damit es mit Recht heißt:

Eusebio înscrie totdeauna goluri cu PUMA — afirmă sentențios acest anunț din revista „Der Fussball Trainer"

ANTON OȘCA ȘI MARIN GAȘPAR ÎN SEMIFINALELE EUROPENELOR DE LA MILANO

Milano, 5 mai 1937. Aproape 150 de boxeri, reprezentînd 17 națiuni, și-au dat întîlnire în frumosul oraș italian pentru a-și disputa titlurile de campioni ai Europei. România a fost prezentă la această confruntare fără titular la categoria grea. Dintre pugiliștii noștri, numai Anton Oșca și Marin Gașpar, reprezentanți ai categoriilor cocoș și pană, au reușit să ajungă în semifinalele competiției. Erau, de altfel, și cei mai în formă sportivi din echipa țării noastre. Pentru a se califica în semifinale, Oșca a trebuit să învingă pe cehul Jelinek, iar Gașpar pe compatriotul acestuia, Doskocil. Drumul lui Gașpar spre titlul european, a fost însă barat de italianul Frederico Cortonezzi. Primele două runduri au fost foarte echilibrate, dar în ultimul superioritatea italianului a făcut să încline balanța victoriei de partea sa. Cortonezzi va pierde, însă, în finală la polonezul Alexander Polus. Se cuvine subliniat faptul că Marin Gașpar iubea atît de mult nobila artă încît la vîrsta de 17 ani (în mai 1933) a plecat pe jos de la Craiova la București, făcînd drumul în 5 zile! Aceasta, pentru a se pregăti alături de boxeri redutabili, în faimoasa sală „Turda", care era condusă de maestrul Zamfir Popazu.

În ceea ce-l privește pe Anton Oșca, după ce trece de polonezul Czortek, întîlnește pentru a doua oară într-o confruntare continentală pe italianul Alderico Sergo, deținătorul titlului olimpic al categoriei cocoș. Lupta a fost dură. Boxerul român a atacat dezlănțuit de la prima bătaie a gongului, plasînd lui Sergo o ploaie de lovituri. Arbitrul a intervenit deseori inoportun, dînd posibilitate italianului să se refacă. În repriza următoare, acesta face totul pentru a reface punctele pierdute, dar Oșca respinge atacurile adversarului, reușind să-l pună în dificultate. În ultima, Oșca a dominat autoritar, dar juriul, cu trei voturi contra două, a acordat decizia lui Sergo.

În rest, pugiliștii noștri n-au ajuns să treacă de primul sau cel de al doilea tur, fie datorită lor, fie arbitrajelor părtinitoare. Astfel, campionul nostru la categoria muscă, Nicolae Rădan, l-a dominat două reprize pe polonezul Sobrowiak. El și-a întețit atacurile în ultima, expediindu-și adversarul de două ori la podea. La sfîrșitul partidei, în plin atac, Rădan recepționează o contră de dreapta, cade, dar nu e numărat. Victoria a aparținut lui Sobrowiak.

Doi dintre reprezentanții României la europenele de la Milano: Nicolae Rădan (stînga) și Marin Gașpar.

(Fotografie din colecția antrenorului *Franckie Nour-Niculescu*)

În condiții dramatice a pierdut meciul semimijlociul Nicolae Băncescu. După ce a cîștigat prima repriză la două puncte diferență, în următoarea a fost lovit după ceafă și a căzut la podea. La „3" era însă în poziție de luptă. Danezul Petersen a fost avertizat. Dar iată că în ultimul rund Băncescu este din nou lovit la ceafă, cade la podea și e numărat pînă la „10". Fără să pronunțe „out", directorul de luptă oprește meciul și, în loc să-l descalifice pe danez, dictează victoria acestuia prin k.o.

O situație oarecum asemănătoare s-a produs în partida dintre mijlociii Leonida Georghiu și estonianul Raadik. Superior două reprize, Gheorghiu este surprins de o lovitură în ultima, și cade la podea. Reprezentantul nostru se ridică și, perfect lucid, ia poziția de gardă, dorind să continue lupta. Dar arbitrul oprește meciul, iar juriul pronunță victoria lui Raadik prin inferioritatea lui Gheorghiu. După un meci dur și spectaculos, ușorul Gheorghe Iacob pierde la puncte în fața estonianului Stepulov, iar semigreul Petre Pop nu poate face față maghiarului Szigeti (campionul european din 1934) și, firește, pierde la puncte.

După campionatele europene de la Milano, doar Gheorghe Iacob și Nicolae Băncescu rămîn credincioși „herminei albe". Ceilalți trec la profesionism.

Romeo CĂLĂRAȘANU

RĂSPUNDE Ion Poștașu

DAN IOPALA, TG. JIU. 1) „En passant" este o regulă care se referă numai la pioni. Celelalte piese acționează potrivit normelor bine cunoscute. 2) „Patul" aduce fiecărui jucător cîte o jumătate de punct, în această poziție fiind consemnată remiza.

ANGHEL STERE, COMUNA CHIAJNA. E 1—0 pentru dv, în „meciul" pe care l-ați angajat cu un consătean: Nunweiller III nu deține funcția de antrenor, ci la Fenerbahce, ci numai de jucător.

I. GHINESCU, BOTENI. De acord cu șarja dv. la adresa unor antrenori navetiști, care răspund prin rotație de o echipă:

Dumnealor, ca și la jocuri,
Permanent fac schimb de locuri.
Cînd unul e pe teren,
Celălalt este... pe tren!

CORNEL VIDICAN, ORADEA. Nu știu ce să vă răspund, fiindcă n-am înțeles întrebarea dv. Cît privește finalul scrisorii — „*matale, care le știi pe toate, ce părere a-i?*" — eu mi-aș permite să spun că se scrie *ai* și nu... *a-i*. Mă rog, e vorba de o părere...

DORIN CIOBOTARU, SATUL SAULENIȚA. 1) De ce n-a fost pusă măcar în discuție selecționarea lui Creiniceanu în echipa națională? Și eu mi-am pus, în ultimul timp, aceeași întrebare. Dar cine să-mi răspundă? Federația română de fotbal s-a ferit totdeauna să aibă pe lîngă ea un... Ion Poștașu. Nu de alta, dar i se pun prea multe întrebări! 2) Vreți să corespondați cu alți tineri care simpatizează cu clubul Steaua. Să le dau adresa: satul Saulenița, comuna Vaculești, județul Botoșani.

GRIGORE TOLOACĂ, ALBA IULIA. Am reținut trei dintre reflecțiile intitulate „Cavalerești... și nu prea":

● Pentru ca un arbitru să nu fie fluierat de publicul spectator, el trebuie să știe, în primul rînd, să... fluiere.

● Fiecare arbitru este îndreptățit să rîvnească la cele cinci stele, dar asta nu înseamnă că trebuie să arbitreze cu capul în... cosmos.

● Cea mai mare pedeapsă pentru un arbitru este să fie în situația de a dicta o lovitură de... pedeapsă împotriva gazdelor.

GH. TUDOR, VIDELE. O epigramă pentru Rapid, pe marginea succeselor în serie ale formației din Giulești:

Așa RAPID, mai zic și eu,
Să nu se-oprească-n nici o gară,
Și de va merge-așa mereu,
Va fi cel mai... rapid din țară!

ION DIACONESCU, BUCUREȘTI. În perioada la care vă referiți, dinaintea Politehnicii și Siderurgistului, Dinamo Galați reprezenta acest oraș în divizia B de fotbal.

PETRICĂ CIORCOTEA, HUNEDOARA. În meciul cu Spania, disputat la Madrid, linia noastră de atac a avut următoarea alcătuire: Ivansuc, Ozon, Marin Voinea (?!), D. Popescu și Ghergheli. Cu toate cercetările pe care le-am întreprins timp de 7 ani, n-am reușit să aflăm de ce a fost selecționat atunci Voinea în reprezentativa țării. Se pare că misterul nu va fi dezlegat niciodată!

FLOREA BERTEA, SIBIU. Chiar dacă vă doare puțin, m-am gîndit, domnule doctor, să renunț la... anestezie, așa cum probabil faceți și dv în unele cazuri grave și urgente: versurile sînt nepublicabile. A... durut tare?

PETRE IZGHIREANU. Țircovnicu a jucat în cel de al doilea meci România — Danemarca, din cadrul preliminariilor olimpice de acum șase ani, dar nu el a înscris cele două goluri cu care am „venit" de la 0—3 (pe teren propriu!) la 2—3, ci Petru Emil. Iată formația pe care am aliniat-o în această partidă, cu un început atît de sumbru pentru noi (în minutul 18 era 3—0 pentru Danemarca!): Datcu — Popa, Ivan — P. Emil, Nunweiller III, Koszka — Pîrcălab, Constantin, Manolache, Țircovnicu și Haidu.

Ilustrații: N. CLAUDIU

EXPOZIȚII CU VÎNZARE DE PRODUSE TRADIȚIONALE LA COFETĂRIILE:

— UNIVERSITĂȚII — Bd. Republicii nr. 6
— OPERETA — Piața Splaiului nr. 3, bloc turn
— SUD — Magistrala Nord—Sud, colț cu bd. Mărășești
— IRIS — Bd. Mihai Bravu nr. 119
— DOINA — Șos. Ștefan cel Mare nr. 31
— VICTORIA — Calea Victoriei nr. 14

În zilele de: 20, 26, 27 aprilie:
Cozonaci, torturi, prăjituri, specialități, bomboane fine de ciocolată, fursecuri, pișcoturi și alte produse de calitate.

Cofetăria VICTORIA primește și comenzi cu livrare la domiciliu prin telefonul 14.96.31.

T.L.C.R NR.2